

Phần Quan Trọng Nhất

Khi buồn đau, mỗi người đều cần có đôi bờ vai của ai đó để dựa vào và khóc. Đôi vai là nơi mỗi người có thể chia sẻ buồn vui, đau khổ với những người thân yêu nhất.

"Phần quan trọng nhất trong cơ thể của mỗi chúng ta là gì?". Đó là câu hỏi mà mẹ đã hỏi tôi lâu lắm rồi, và cũng đã nhiều lần lần tôi chưa tìm được một lời giải thích xác đáng để thuyết phục được mẹ.

Khi còn bé, tôi cho rằng đôi tai là quan trọng nhất vì chúng thật sự cần thiết để tôi lắng nghe tiếng giảng bài của thầy giáo và những âm thanh chung quanh mình.

- Không phải như thế, con yêu - mẹ nói - Rất nhiều người mất thính lực vẫn sống và làm việc được đó thôi.

Vài năm sau đó tôi cho rằng đôi mắt là câu trả lời hoàn hảo nhất, nhưng mẹ vẫn không đồng ý bởi, theo mẹ, nhiều người khiếm thị vẫn thành công trong học tập và công việc.

Thời gian trôi qua, tôi đã bắt đầu trưởng thành nhưng lời giải đáp cho câu đố của mẹ vẫn còn để ngỏ.

Năm ngoái, ông nội tôi qua đời. Tất cả mọi người đều đau buồn và ai cũng khóc. Thậm chí bố tôi cũng khóc, và đó là lần thứ hai tôi nhìn thấy bố khóc. Trong ngày đưa tang ông, mẹ đến bên tôi và nói: "Con đã biết phần nào là quan trọng nhất hay chưa?". Tôi thật sự bất ngờ khi mẹ hỏi vào lúc này, mặc dù tôi biết câu hỏi đầy ý nghĩa này của mẹ vẫn chưa được tôi giải đáp.

Mẹ nhìn khuôn mặt bối rối của tôi: "Câu hỏi này rất quan trọng. Nó cho con biết rằng con vẫn đang tồn tại trong cuộc đời này. Mỗi câu trả lời trước kia của con đều không làm hài lòng được mẹ nhưng hôm nay mẹ muốn con ghi nhớ bài học này".

Mẹ nói trong nước mắt: "Đó là đôi vai". Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của tôi, mẹ tiếp tục: "Khi một người bạn hay một người yêu quý nào đó của con đau buồn, họ cần một điểm tựa để dựa đầu vào đó và khóc. Và đôi vai của con sẽ giúp được họ. Mỗi người đều cần có một bờ vai của ai đó để khóc một vài lần trong cuộc đời. Mẹ chỉ hy vọng chung quanh con có đủ tình thương yêu và những bờ vai ấm áp để con có thể dựa vào mỗi khi con cảm thấy cần thiết. Điều quý giá nhất trong mỗi chúng ta không phải là chỉ nghĩ riêng cho bản thân chúng ta, mà là một sự cảm thông với những nỗi buồn của những người chung quanh ta.

Mọi người có thể quên những gì con nói..., quên những gì con làm..., nhưng mọi người sẽ không bao giờ quên được bờ vai của con đã từng gánh đỡ những đau khổ và mất mát của họ".